

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 126936

гр. София, 13.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 182, в закрито заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Я.Е.В.П.

като разглежда докладваното от Я.Е.В.П. Частно гражданско дело № 20231110140438 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 411, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 146, ал. 2 ЗЗП.

Подадено е заявление от /ФИРМА/ срещу М. В. Ф., ЕГН: *****, с което се иска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за сумата от 1765,37 лв., ведно със законната лихва от датата на заявлението до изплащане на задължението.

Процесното вземане е за задължения по споразумение за разсрочване на парично задължение по договор за кредит от 30.09.2021 г., сключен между длъжника и /ФИРМА/, вземанията по който са прехвърлени на заявителя /ФИРМА/ по силата на договор за цесия.

С разпореждане от 31.07.2023 г. на заявителя са дадени указания на основание чл. 410, ал. 3 ГПК да представи споразумението, въз основа на което претендира процесните суми. Впоследствие с разпореждане от 15.09.2023 г. на заявителя са дадени указания да уточни претендираните от него суми, като посочи каква част от сумата представлява главница по договора за потребителски кредит № **** от 30.09.2021 г., въз основа на който е сключено споразумението за разсрочено плащане от 3.05.2023 г., каква част - възнаградителна лихва и каква част - такса за разглеждане на кредита, както и върху кои суми се претендира присъждане на законна лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане.

С молба от 5.10.2023 г. заявителят уточнява, че задължението е новирано на основание чл. 107 ЗЗД и вследствие на новацията цялата дължима сума по договора за потребителски кредит се е трансформирала в главница.

При това положение съдът намира, че указанията му не са изпълнени в цялост от заявителя, въпреки дадената му възможност.

Следва да се отбележи, че споразумението, въз основа на което се претендира сумата по заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, има за предмет новиране на задължения, възникнали по повод сключен договор за потребителски кредит, по отношение на който приложими са ЗПК и ЗЗП.

От представения по делото договор за кредит се установява, че сумата, отпусната по кредита, е в размер от 1500,00 лв. Годишният лихвен процент по договора е 12,27 %. Същевременно видно от т. 5.1. от договора за кредит, като дължима е начислена и еднократна такса за разглеждане в размер от 252,00 лв., която се „финансира от кредитора“ и се възстановява от кредитополучателя с дължимите месечни вноски, съгласно погасителния план. Годишният процент на разходите по кредита е определен в размер от 49,89%.

По делото не са налице данни за плащанията от длъжника, нито как са отнесени те към дълга.

Съдът приема, че е налице неравноправност на клаузата по т. 5.1 от договора за кредит. В ЗПК е предвидено, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита – чл. 10а, ал. 2 ЗПК. Следователно визираната клауза попада в забраната на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, доколкото е свързана с усвояването на сумата от потребителя, респективно е свързана с основното задължение на кредитора по договора – да предостави заемната сума.

В случая обаче процесната сума се претендира не въз основа на договора за кредит, а въз основа на споразумение, което според заявителя има характер на новация. Въпреки дадената от съда възможност, заявителят отказва да уточни каква част от претендираната сума представлява главница по договора за кредит, каква част – възнаградителна лихва, каква част – еднократна такса за разглеждане, съответно каква част – лихва за забава, ако такава е начислявана. При това положение за съда е невъзможно да разграничи каква част от сумата се претендира въз основа на неравноправната клауза по т. 5.1. от договора за кредит.

На следващо място становището на заявителя, че в момента цялата претендирана сума съставлява „главница“ по силата на договора за новация (наречен споразумение за разсрочено плащане), противоречи на закона и цели неговото заобикаляне – уговорката в споразумението за разсрочено плащане за прибавяне към размера на редовната главница на просрочени задължения за лихва представлява анотицизъм по смисъла на чл. 10, ал.3 от ЗЗД, който е допустим само между търговци на основание чл. 294, ал.1 от ТЗ. Заявителят претендира начисляване на законна лихва върху размера на цялото задължение, което е формирано от главница, такса, договорна лихва и лихва за забава, което е недопустимо.

Споразумението представлява и спогодба върху непозволен договор, доколкото прибавената към главницата такса за разглеждане по чл. 5.1. от договора съдът приема за недължима, поради нищожност на клаузата, както беше отбелязано по-горе.

Доколкото заявителят не е изпълнил указанията на съда да уточни как е формирано задължението по пера, за да може да бъде извършена преценка за дължимостта на отделните суми, формиращи претендираната сума в общ размер от 1765,37 лв., налице е основание за отхвърляне на заявлението по чл. 411, ал. 2, т. 1ГПК.

Същевременно доколкото споразумението е сключено въз основа на договор за кредит, попадащ в предметния обхват на ЗПК, който съдържа

неравноправна клауза (т. 5.1. от договора) и предвид поведението на заявителя за съда е невъзможно да вземе предвид каква част от сумата се претендира въз основа на тази неравноправна клауза, налице е и самостоятелно основание за отхвърляне на заявлението по чл. 411, ал. 2, т. 3 ГПК.

Ето защо заявлението следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 182 състав,

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл. 411, ал. 2, т. 1 и 3 ГПК заявление вх. № 206361 от 19.07.2023 г. от /ФИРМА/, ЕИК *****, срещу М. В. Ф., ЕГН: *****.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____